

KVINDEN OG SAMFUNDET

Udgivet af

Dansk Kvindesamfund

Nr. 20.

8. Oktober 1904.

20. Aarg.

Navneloven.

I Berlingske Tidende for 6te Juli 1904 findes en Artikel „I Anledning af Navneloven“ af Hr. Dr. *Ernst v. d. Recke*, som kræver et Svar baade fra Juristernes og fra Historikernes Side. Selv om Artiklens Forfatter egentlig synes at vide bedre Besked, end han giver sig ud for, havde det dog været ønskeligt, om Artiklen havde fremkaldt et Svar, da den øjensynlig er fremkommen for at forårsage en Forhandling om dette Spørgsmaal, og at der ingen Forhandling blev, skyldes vel nærmest Tidspunktet for Artiklens Fremkomst ved Sommerferiens Begyndelse.

Spørgsmaalet vedrører os Kvinder. Det er da rimeligt, at en Kvinde giver sin Mening tilkende, selv om hun hverken er Jurist eller Historiker, og selv om vi ere vante til, at Kvinderne lade Mændene forhandle om vore Anliggender og give Love om os, uden at vi blande os deri.

I Anledning af, at § 5 i „Lov om Navneforandring“ fastslaaer, at „den fraskilte Hustru, som vil genoptage det hende som ugift tilkommende Slægtnavn, har Ret til at faa et Bevis i saa Henseende udfærdiget osv.“, spørger Artiklens Forfatter, om der er *nogen Lov, der paabyder Hustruen at tage Mandens Efternavn*, og udtaler, at han ønsker dette oplyst, da han „hverken juridisk eller historisk har undersøgt Spørgsmaalet“.

Den juridiske Side er nemt oplyst. I Deuntzers Familieret (4de Udg.) læses følgende, Side 111: „Hustruen erholder Mandens Familienavn. Det er dog først i den nyere Tid blevet brugeligt, at Hustruen bærer Mandens Navn, og dette er vistnok endnu ikke almindeligt i Bondestanden. *Nogen Ret eller Pligt i saa Henseende findes ikke hjemlet i Lovgivningen*“*). Og gennemlæser man

Forhandlingerne i Rigsdagen, da Loven var for, ser man i Rigsdagstidende for Marts 1904, at den omhandlede Sætning i § 5 først lød saaledes: „den fraskilte Hustru, som vil genoptage det hende som ugift tilkommende Slægtnavn, har Ret til at faa *det fornødne Bevis* udfærdiget, men at dette ved et Ændringsforslag ændredes til „et *Bevis i saa Henseende*“, idet Beviset ikke ansaas for fornødent, men blot skulde kunne udfærdiges, om Hustruen ønskede det. Herom siger Stilleren af Ændringsforslaget, Hr. *Høgsbro*, ifølge Rigsdagstidende for Marts 1904, Spalte 4676: „Det er nemlig ikke en Fornødenhed for hende (Hustruen) at faa et Bevis i saa Henseende (Bevis for, at hun har Ret til at genoptage sit Pigenavn); det er en Ret, hun ifølge den bestaaende Lovgivning har. Derom kan der sikkert ikke være Tvivl; det er blevet anerkendt under de Forhandlinger, der tidligere have været førte i denne Sal om dette Spørgsmaal. Det ligger allerede langt tilbage i Sagens Forhandling — det var første Gang, vi behandlede denne Sag i 1898 — at dette Spørgsmaal blev rejst om Hustruens Ret, og den daværende Justitsminister, *Rump*, og den senere Justitsminister, *Goos*, vare ganske enige med os i, at en saadan Ret tilkommer den fraskilte Hustru. Ja endogsaa den gifte Kone har Ret til efter eget frit Valg at benytte det hende som ugift tilkommende Slægtnavn eller hendes Mands Slægtnavn. *Det har vi saagar en Højesteretsdom for af 28de Maj 1879**). Naar det er bestaaende Ret, at Hustruen, ogsaa den fraskilte, har en saadan Ret, er det mildest talt et uheldigt Udtryk at tale om „det i saa Henseende fornødne Bevis“. Derfor foreslaar vi det Udtryk ændret til: „et Bevis i saa Henseende“.

Imidlertid vil denne Paragraf af Flertallet af Mennesker, som jo ikke ere Jurister, opfattes, som om Beviset var fornødent, saa

*) Udhævet af os.

*) Udhævet af os.